

(המשך מעמוד 45)

היא רותה באופן מבהיל, שצורה החל נר שר וכוהא אול כמעט לגמרי. אולם היל-דים לא חשו בזאת. הם אהבו את הגננת מינה, ובאותם ימים שבהם לא היתה מסוגלת לבוא לגן, באו הם אליה, לביתה. שנה אחרי שלקחה מינה במחלת הסרטן שלה, החל בומבה שלא להרגיש בטוב. כאשר היה מטיל מימיו, הבחין בדם בתוך השתן. בומבה, שחי במשך שנה תמימה תחת הצל האיום של מחלת הסרטן, סירב ללכת להיבדק אצל רופא: "אני לא רוצה לשמוע מה יש לי. לא איכפת לי למות, אבל מה יהיה על החברים ועל הילדים?" אמר פעם לידו הטוב ביותר, שייקה יר קוני. אולם הכאבים הכריעו אותו. בומבה הלך לבדיקות, וצילום הרנטגן הראה בלוטת גדולה בריאה.

בומבה נותח, אולם אחר־כך נאלץ לקבל טיפולים רפואיים נוספים. עתה כבר הפסיק לחייך ולצחק גם בפני מינה. היה לו ברור כי שניהם הוכו בנוראה שבמחלת. על עצמו המשיך לצחוק ולספר בדיחות מקאבריות שלהן מסוג רק מי שיש לו חוש הומור ויודע כי ימיו ספורים. על עצמו דיבר בגוף שלישי וכינה את עצמו בשם "המנוח".

כמו שבומבה אהב

חרי מותה של מינה, הפך בומבה אדם אחר. הוא עזב את התיאטרון והקדיש את כל זמנו ומיצרו לילדים. אך לא רק לילדיו שלו. במקום המישחק לאור הזרקורים ולתשואות הקהל, פנה בומבה ללמד מישחק את בני־הנוער, בעיקר ב"שכונות המצוקה של תל־אביב והרצליה".

על פי הטיפולים שקיבל, היה ברור לו שבומבה כי הוא חולה בסרטן. "יש לי הוצ'קס", אמר לו רופאו באיכילוב. בומבה ביקש מאחיה של מינה, יעקב בעל־תשובה, לתרגם לו מתוך מילון רפואי מה זה הוצ'קס. בתרגום נכתב כי הוצ'קס הוא סוג של סרטן, אך בעל־תשובה דילג על ההלכה בכל פעם שהיא הופיעה. אחרי ש"שני לא יודע שזה סרטן", מה גם הוא חושב, בומבה נאכל הלך. הסרטן נגס בו מבלי

רחם. לפני חודשים אחדים ערכה על הטל־וויזיה מקיבה פרטית מחדש, שידור שהיה מוקדש כולו לבומבה. בומבה היה זה ש"בחר את הפרסומאים וצופי הטלוויזיה יכלו לשמוע אותו שר, "נותרו לי 20 דקות לחיות" ואת שיר הנתיחה. הם לא שמעו את השירים המפורסמים של בומבה יו הייתי רוטשילד וגם טיפ טיפה מזל — בומבה לא רצה אותם בפרידה שלו מהקהל. המריחות שלו גברה והלכה. כאשר נקלע לשיחה או לויכוח עם חברים, על נושא כלשהו נהג לומר: "בתור גוסט אני אומר לך שזה לא נכון". כאשר רצה לדרג בר, היה מציינו, ללא חיך על פניו: "אולי תיתן גם למנוח לדבר?" רק פעם אחת, שוב בנוכחותו של שייקה ריקני, התריס נגד ריבון העולמים. אותו ריבון עולמים שאליה פנה מעל הבמה בכנר על הגג: "לקחת שני בני־נוג מאותה המישפחה זה לא הוגן." כאשר הובהל כעשרה ימים לפי ני מותו לבית־החולים איכילוב, פגש את הרופא האישי שלו: "מה שלומך בומבה?" שאל אותו הרופא. "אני כבר לא יוצא מפה." השיב לו בומבה. אחר־כך אמר ל"שיקה": "גורדי בכל זאת צדק".

אולם גם בומבה לא צדק. כעבור יומיים הוא יצא מבית־החולים. אך רק לסוף שבוע. אחר־כך חזר אליו. כאשר בחופשת סוף השבוע שלו נפגש עם שחקן־ידי, יענקלה בן־סירא. הוא אמר לו: "בעוד שבועיים תוכל למצוא אותי בהרצליה, אבל לא בבית בהרצליה פיתוח, אלא ב"בית־הקברות של הרצליה". יענקלה, אשר דמותו הכחוושה של בומבה גרמה לו משבר עוד קודם לכן, נותר עומד אולם על מקומו. בעוד חודשים אחדים התגייס טלי ל"צה"ל. שלומי ימשיך ללמוד בבית־הספר. ידידים ימשיכו לטפל בהם. הם יודעים כי בומבה רצה את זה. שייקה עומד לעבור להתגורר כמה חודשים בבית בומבה, עד שיימצא פתרון אחר.

ידידים אחרים של בומבה מתכוונים למי לא אחר צוואה בלתי כתובה אחרת שלו. "להמשיך לצחוק ולהצחיק את הילדים". התיאטרון הקאמרי יחד עם האמרגן אבי רהם ("פשנל") דשא מארגנים ערב גדול לזיכרו של בומבה, ערב שבו לא יישאו הספרים ויאסרו על הבאים להיות עצובים. ערב של צחוק אמיתי, כמו שבומבה אהב.

במדינה

(המשך מעמוד 37)

פרשה, שצריכה אף היא לעניין את אזרחי ישראל.

סיפר בארזאני לספיר: "באוקטובר 1973, אחרי שהעבריים פתחו בהתקפת־הפי תע שלהם על ישראל, וכאשר עיראק הסי תכלה דרומה, ראיתי הזדמנות לפתוח ב"מיבצע מכריע. קיסינג'ר אמר לא. ב"16 באוקטובר 1973 הוא הורה לראש ה"סי־איי־אי, ויליאם קולבי, לשגר אל אלה המסר הבא: 'אין אנו סבורים שכדאי לך לפתוח במיתקפה הצבאית, שממשלה אחרת — ישראל — הציע לך לערכה'. הכורדים ציינו. תביעתה של ישראל, שבארזאני יפתח בהתקפה שתמנע בעד הצבא העיראקי לשגר כוחות לחזית הסורית, לא ענתה.

הכרזת יהודים. לדברי ספיר, התימרר בארזאני: "גם הישראלים שותקים כיום. אחרי שהם לא עשו שום דבר למען הכורדים, שהבירחו 3000 יהודים אל החופש".

בשיחה אחרונה זו הבטיח המנהיג הק"ש (76) כי "אחרים יבואו במקומו". לא עברו ימים רבים, והם אכן באו — אם כי לא בעיראק, אלא באיראן השכנה.

הממשלה

ירצו - ישמחו.

לא ירצו - לא ישמחו

ישיבת הממשלה בראשותו

שד זבולון המר

הנה בשאחה — אם עי

הממשלה לשמחה או לא?

ישיבת הממשלה הראשונה מזה אלפיים שנה, יושב־הראש היה שר־התיאטרון וממלא מקום ראש־הממשלה זבולון המר, החלה כבדיחה של ממשלה, ממש כפי שיבוא לה.

אחרי דברי הפתיחה של ראש־הממשלה בפועל, המר, ביקש שר־הקליטה דויד לוי את רשות הדיבור. עוד לפני שהחלה הישיבה היה ברור לכל האספים, כי לוי, שהוא בדרך־כלל משתתף צנוע ושקט ב"ישיבות הממשלה, רוחם מכסס.

"ראיתי אתמול בטלוויזיה את אדוני מז' כיר הממשלה, אדון אריה נאור, והוא אמר על חגיגות השלום, כששאלו אותו אם העם ישמח: 'ירצו ישמחו, לא ירצו לא ישמחו'. זו שערויה מדרגה ראשונה. מאז הקמתה של הממשלה איש מהשרים הור טרים לא העז לתקוף את אריה נאור בנור כחות של מנחם בגין, ונאור, שישב ליד המר, החליף צבעים.

לוי המשיך: "אם העם רואה שמזכיר הממשלה אדיש לשימחה של השלום, זאת אומרת שהממשלה אדישה לשלום ולא שמחה. אז מה אנחנו רוצים, שהעם יהיה שמח? בגלל אדון אריה נאור העם לא יהיה שמח. נאור ניסה לגנום ולהכחיש את אשר אמר בטלוויזיה ולטעון כי הדברים שלו הוצאו מהקשרם, אולם לוי לא הניח לו: 'אדון מזכיר הממשלה לא יקבע אם הממשלה שמחה על השלום, ולא יקבע אם העם שמח על השלום. הממשלה צריכה לתקן את הטעות הפאטאלית של אדון אריה נאור'.

ברוב קולות החליטה ממשלת המר לאשר למרכז ההסברה כל תקציב שהוא יבקש, כדי לארגן את חגיגות הממשלה. רק אז נרגע המר ופנה אל נאור: "מה שאמרתי בטלוויזיה, יעלה הרבה כסף לעם ישראל".

הבורסה

תעלולי מקס ומוריץ

מי לא שמע עוד עד היום על מקס ומוריץ — זוג איוס! שני ילדים, שני ידידים, אינס קוראים, אינס מלומדים... אבל תמיד הם מוכנים לגנוב דבר מה מהשכנים, את מישורו לשים לצחוק ולעבור כל גבול וחוק...

כשהציג הצייר והמשורר הגרמני וילהלם ראש במילים אלה את שני יצורי דימונו השובבים, ודאי לא תיאר לעצמו שכעבור

• בתרגומו של אורי טלע.

סגן־שר פלומין
אם זרעת זבל —

מועמד מוריץ

— בסופך תקצור אבל!

כמאה ועשר שנים יחווירו תעלוליהם לעיר מת אלה שמבצעים. שר־האוצר בממשלת ישראל וסגנו. בשבוע שעבר הוכה עולם הבנקאות הישראלי בתדהמה כאשר נודע על החלטתם של שמחה ארליך וסגנו, יחזקאל פלומין, למנות את עורך־הדין יצחק מוריץ ליושב־ראש הרשות לניירות־ערך. המפקחת ומנהלת את אחד המוסדות הפעילים במשק הישראלי — הבורסה לניירות־ערך. מוריץ, המנהל את משרד עורכי־הדין, שהיה שייך לשר־המישפטים שמואל תמיר, הוא מעמודי התווך של המפלגה הליברלית ואחד מאנשי הכספים שלה. ללא ספק הוא בקיא בכל מה שקשור לשוק ניירות־הערך בארץ. אשתו, יעל, היא אחת ממנהלות הבורסה ומנהלת גם את המסלקה לניירות־ערך. באמצעותה מתבצעות פעולות הסלי־קה של הבורסה.

אולם בקיאותו של מוריץ באה לו רק מפעילותו הכלכלית של רעייתו. הוא, אשתו וחותנו, שמעון אלמן, הם שלושה מתוך חמשת מנהליה של חברת הברוקרים הגדולה מוריץ את סוכלת בע"מ. יצחק מוריץ עצמו מחזיק בכשישית ממניות ה"חברה, שאשתו היא מנהלת עסקיה. על פי חוק רשות ניירות־הערך אין למי נות כחבר הרשות מי שהוא חבר בבורסה

לקוראי

העולם הזה

נוכח עליית המחירים הבלתי פור סקת, שגרמה להעלאת מחירי הנייר, הדפוס ואמצעי־הייצור האחרים של העיתון, נאלצת מינהלת העולם הזה להודיע על העלאה במחיר העולם הזה החל מהגיליון הנוכחי. ההעלאה היא בשיעור של 17.5% ומחירו החדש של הגיליון הוא 20 ל"י, כולל מס־ערך מוסף.

מינהלת העולם הזה מקווה שהקוראים יתייחסו בהבנה לצורך בהעלאת מחיר העיתון.

בתודה

מינהלת "העולם הזה"

לניירות־ערך, עוסק במיסחר בבורסה או מועסק על ידי מי שעוסק במיסחר בבורסה. לפיכך היתה ההחלטה על מינויו של עורך־הדין מוריץ כיו"ר הרשות, מנוגדת לחוק. בעת שנתן את הסכמתו למינוי הודיע אומנם יצחק מוריץ כי אינו רואה כל ניגוד אינטרסים בין פעילותו בשוק ניירות־הערך לבין מינויו כיו"ר הרשות. למרות זאת נראתה ההחלטה כפגם מוסרי וזעק לשמיים "קילר עם בייבי־פיס". היה גם היבט נוסף לפרשה, במישור האנושי. הוא נגע לאדם שאת מקומו היה מוריץ צריך לרשת, יושב־ראש הרשות הנוכחי, יצחק טאוב. טאוב, המכהן בתפקידו כארבע וחצי שנים, נחשב כמי שהפך את הבורסה לניירות־ערך למוסד משמעותי, שיש לו השלכות על כל ענפי המשק. הוא נמצא בעיני צומה של רוויזיה מקיפה בכל חוקי הבורסה, המיועדת להבטיחה מפני זעזועים, הערמות ועיסקות בלתי כשרות.

מועד הקדנציה שלו עמד להסתיים, כשר שמחה ארליך נתן לו להבין שהוא מנהל אותו לחקופת כהונה נוספת על מנת להשלים את המשימה שבה החל. אולם כשהגיע המועד לא פורסם דבר המינוי, כנדרש, ברשומות. רק כשהעמיד טאוב את פלומין על עובדה זו, נקבעה לו פגיון עם סגן־השר, פלומין, שהוגדר על ידי טאוב כ"קילר עם בייבי־פיס". חייך אליו, הזמינו לשחות תה באדיבות ושאל לשלומה. "לפי זה הבנתי שזה הסוף", סיפר טאוב.

היה ברור שההחלטה להדיח את טאוב לא נבעה רק מרצון להעניק את תפקיד יו"ר הרשות לניירות־ערך לאיש אמונם של שר־האוצר וסגנו. טאוב, שהחל את הקאריירה שלו כעתונאי כלכלי, נוהג מדי פעם להשמיע דברי ביקורת בתוכניות של רדיו כלכליות על המדיניות הכלכלית של האוצר. כמה מפעולותיו, כמו הדרישה לחי שיפת מאזניה האמיתיים של חברת רסקו, הזמינו לשרירות האוצר ולמנכ"ל הסוכנות היהודית, אריה דולצין.

טאוב הודח ללא פיצויים ומבלי שיינתן לו תפקיד אחר. אולם מילאת רשות ניירות־הערך החליטה למנוע את העוול שעשו שר־האוצר וסגנו. היא החליטה שלצורך תקופת צינון ומעבר יעסוק טאוב במשך חצי שנה כיועץ בשכר לרשות.

הסערה והביקורת הציבורית על ההדחה ועל המינוי המורו לא השפיעו על ארליך ופלומין. "לקח להם שנתיים כדי לאבד את הבושה", אמרו עליהם בחוגים הפיינאנסיים. אבל בתחילת השבוע הודיע לפתע יצחק מוריץ כי הוא חוזר בו מהסכמתו למינוי, עליו החליט שר־האוצר.

הנסיגה הפתאומית יכלה להפתיע, לולא הסתבר כי היא לא נעשתה מרצון. ביום השישי האחרון נודע שר־האוצר, ממבקר שהגיש אליו, כי הוגשה בקשה לבית המישפט העליון למנוע את המינוי בטענה כי הוא מנוגד לחוק ולסדרי המינהל.

פחד ממיבחן מישפטי. באותו יום הגיש עורך־הדין הירושלמי, אהרון גבע, לבית־המשפט העליון עתירה להוצאת צו־על־נתיא נגד שר־האוצר, הרשות לניירות־ערך ועורך־הדין מוריץ.

הבקשה הוגשה בשמו של יחיאל אוגדן, שהגדיר את עצמו כמשקיע. בשמו ובנאמיו נות לאחריים, בבורסה לניירות־ערך ומחזיק במניות ואיגרות־חוב הנסחרות בבורסה. בעתירה נטען כי לאור קשריו של מוריץ עם חברת ברוקרים והאינטרסים שיש לו אישית בניירות־ערך, מנוגד מינויו לחוק ולסדרי המינהל התקינים.

אחת הטענות בעתירה התחיסה לסעיף 5 בחוק רשות ניירות־הערך האוסר על חבר הרשות לרכוש ניירות־ערך אלא ב"כלי רק לגבי סוגי ניירות־ערך מסויים מים. פירוש הדבר כי אילו התממש מינויו של מוריץ היה שר־האוצר חייב לאשר מדי יום כ־500 עסקות רכישת מניות שמבצעת החברה שמוריץ הוא אחד ממנייניה.

על פי סעיף אחר יכול היה מוריץ, כיו"ר הרשות, לקבל מידע ודיווחים שוטפים בכל הנוגע להנפקת ניירות־ערך, דבר העומד בסתירה לפעילותו ופעילות אשתו במיסחר בניירות־ערך. לאור זאת נטען בעתירה כי "מינויו של מוריץ יעמידו במצב פוטנציאלי של ניגוד אינטרסים, המנוגד לחוק".

נראה כי העמדת המינוי במבחן מישפטי של בית־המשפט העליון היא, שהרתיעה את כל המעורבים במינוי המפוקפק. גיסי יונם של מקס ומוריץ הישראלים לצפצף על החוק הסתיים כפי שהסתיימו תעלולי מקס ומוריץ של וילהלם בוש: "אם זרעת זרע סבל — בסופך תקצור רק אבל!"